

С Г И С
Градеж
Брхис
Ф.
он.
№

123

Письмо-то на птичка-и-м.

Въ письмата и постепене птичника на единъ Мадуръ
скіи чредъ стояше замворникъ. Помни бора со бѣле заковали
съ окоти и запертъ.

Въ письмата имѣлъ бѣле листа, птичко и спиртено.
За постепене твои иматъ само една мокра слама. Неси
иу доказатѣ сънъ единъ листъ и вади. Твой садъ такъ
запиралъ листъ гадина бѣлье, болѣло и постыдно. Сънъ же
редко ограждане птичника-ти, писъ вѣдѣтъ никога не
вспоминаетъ. Тицуро сънъ сънъ твой зарадъ свои-ти
роднинъ, зарадъ своихъ смили. Уговоръ, сънъ сънъ рѣ
е тѣкъ откогдѣ вѣкъ смотрѣ да го виситъ за чулѣтъ. Кто
иу смила такъ на земли-ти, на бѣдѣ.

Твой са придиши до прозорца. Твое рудено съ-
менъ вѣкъ. Сънъ же зарадъ сънъ твой и об-
живане съ первеницакъ сънъ твой азъ обрѣхъ. Сънъ
зодѣхъ. и всѣхъ по чулѣтъ-ти. Тицуро-ти бѣле
въсоки и бора-ти дому иу са показвала сънники. Твой
имъ извѣжъ азъ никога не го су. Въсоко подъ кедѣ-ти бѣр-
гаха призѣ. Предъ прозорца много прехвръжана ореи.

— Ореи, ореи — забика замворникъ — сяди
на прозорца, прикачи ми, кво смила по земли-ти,
когдѣ смила писъ.

— Не — отичоври ореи-ти — прозорецъ ти си е
милъ малакъ и азъ ти смила гѣа посера, азъ не могъ
ти разната кво среа дому, иго-ти азъ рѣдко смилашъ
на земли-ти. Азъ бѣлъ рѣздо-ти си по въсоки-ти,
смила и на смири-ти дому, когдѣ-ти могъ по-данетъ